DOMSTOLENS DOM
AF 9. JUNI 1964[1]

M. Th. Nonnenmacher, enke efter H. E. Moebs mod Bestuur der Sociale Verzekeringsbank (Anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til EØF-traktatens artikel 177 indgivet af Centrale Raad van Beroep, Utrecht ved kendelse af 16. oktober 1963)

Sag 92/63

Processprog: Nederlandsk

Angående:

Anmodning om fortolkning af artikel 12 i Rådets forordning (EØF) nr. 3 om vandrende arbejdstageres sociale sikring (JO af 16. 12. 1958, s. 561; findes ikke på dansk).

Domskonklusion:

1. Artikel 12 i Rådets forordning (EØF) nr. 3 om vandrende arbejdstageres sociale sikring (JO af 16. 12. 1958, s. 561 ff) forbyder ikke medlemsstater, på hvis område arbejdstagere eller deres pårørende ikke er beskæftiget, at anvende deres sociale sikringslovgivning på de pågældende.

2. Det forholder sig kun anderledes, hvis en medlemsstat, på hvis område arbejderen ikke er beskæftiget, pålægger denne at bidrage til finansieringen af en institution, som ikke over for samme risiko og i samme tidsrum sikrer ham en ekstra social beskyttelse.

Generaladvokatens forslag til afgørelse:

at artikel 12 i forordning nr. 3 skal fortolkes således, at anvendelsen at lovgivningen i den stat, hvori vedkommende er beskæftiget, uanset om denne lovgivning på et givet tidspunkt giver den sikrede et krav i henhold til denne lovgivning, udelukker enhver samtidig anvendelse af bopælsstatens lovgivning, såfremt de to lovgivninger, uanset om de bygger på samme tilknytningskriterium, dækker samme risiko og begge indebærer en obligatorisk sikringsordning, som den sikrede er forpligtet til at bidrage til.

1 Oversat fra fransk.

Sammendrag

1. *Fri bevægelighed for personer — arbejdstagere — bestemmelser herom — fortolkningskriterier*

   (EØF-traktaten, artiklerne 48 til 51)

2. *Fri bevægelighed for personer — arbejdstagere — obligatorisk anvendelse af den stats lovgivning, hvori vedkommende arbejder*

   (EØF-traktaten, artiklerne 48 til 51; forordning nr. 3, artikel 12)

3. *Fri bevægelighed for personer — arbejdstagere — samtidig anvendelse af flere lovgivninger — principielt tilladt — lovligheden af at der ydes en ekstra social beskyttelse fra en anden stat, end den hvor vedkommende arbejder*

1. De til gennemførelse af traktatens artikler 48 til 51 vedtagne foranstaltninger skal, hvor der er tvivl om fortolkningen, fortolkes således, at det hermed tilstræbes undgået, at de vandrende arbejdstageres retsstilling, navnlig hvad social sikring angår, forringes.
2. Artikel 12 i forordning nr. 3 forpligter den stat, på hvis område arbejdstageren eller dennes pårørende er beskæftiget, til at anvende dens lovgivning på de pågældende.
3. Artikel 12 i forordning nr. 3 forbyder kun anvendelsen af lovgivningen i en anden stat, end den hvori den sikrede arbejder, i det omfang, hvor den forpligter vedkommende arbejdstager til at bidrage til finansieringen af en social sikringsinstitution, som ikke giver vedkommende nogen ekstra fordel, hvad angår samme risiko og samme tidsrum.

   Det er herefter lovligt, at en stat, der ikke er beskæftigelsesstat, giver den sikrede ret til ydelser, selv om vedkommende har tilsvarende rettigheder vedrørende samme risici og samme tidsrum i medfør af lovgivningen i den stat, hvor han arbejder.